

BIANCA MAIEROVÁ

BŮH

NAD OBLAKY!?

BŮH NAD OBLAKY!?

Bianca Maierová

PŘEDMLUVA

Už jako dospívající jsem o sobě chtěla napsat knihu, svoji autobiografii, a tak se stát slavná. Opravdu jsem si myslela, že můj život za to stojí. Boha bych v té knize také trochu zmínila – natolik férová jsem chtěla být. Občas jsem už ve své hlavě formulovala nějaké věty, ale nikdy jsem nešla tak daleko, abych je dala na papír. Jak se můj vztah s Bohem prohluboval, uvědomila jsem si, že jsem tu knihu vlastně chtěla napsat jen pro sebe. Byla to má touha po uznání, slávě a cti. Proto jsem tento plán zamítla jednou provždy.

Mnoho let poté mi řekl jeden člověk, že bych měla napsat knihu o svém vztahu s Bohem. K nadšení jsem měla daleko. Nechtěla jsem o sobě psát knihu. Ale poněvadž ta prosba přišla od člověka, který znal můj vztah s Bohem líp než kdokoliv jiný, začala jsem o tom přemýšlet. Když jsem se Boha ptala, jestli je to i jeho vůle, nedostala jsem odpověď. Ale nějak jsem cítila, že ten člověk má pravděpodobně pravdu. Váhavě jsem tedy začala psát. Během duchovních cvičení v tichu jsem měla pocit, že Bůh chce, aby ta kniha přišla na svět. Proto jsem pokračovala ve psaní, ale nechala jsem si ještě zadní vrátka otevřená. Dva měsíce potom jsem se měla setkat se zakladatelem naší komunity a chtěla jsem se ho zeptat, co si o tom myslí on. Určitě si bude myslet, že to není dobrý nápad, a já bych tedy ihned přestala psát. Ale dopadlo to úplně jinak. On neměl ani nejmenší pochybnosti.

Mnoho dalších lidí mě povzbuzovalo, abych knihu napsala. A vidím čím dál tím víc, že v tom má své prsty i Bůh...

Nechci vytvářet velké teorie o Bohu. Chci jen napsat, jak vidím a prožívám Boha. A aby bylo jasnější, jak jsem na to přišla, vyprávím trochu o svém životě a o své cestě ve víře. S vděčností se ohlížím za vším, co mi Bůh dosud dal. Žasnu nad tím, jak z kousku hlíny vytvořil krásnou nádobu. A ještě s ní neskončil...

Doufám, že každý v této knize najde něco, co ho vede k přemýšlení o svém vztahu se sebou, s ostatními i s Bohem. Mou touhou je navíc odkrýt některé mylné představy, které máme o Bohu a které jsou v nás často hluboce zakořeněné. Modlím se za každého, kdo vezme tuto knihu do ruky: Ať objeví Boha jako svého milujícího Otce! Jako otce, který každého člověka nekonečně miluje a vždy s otevřenou náručí na každého čeká!

MŮJ ŽIVOT

MÉ DĚTSTVÍ

Vzpomínám si, jak se má (protestanská) babička modlila s mou sestrou a se mnou před spaním pokaždé, když jsme byli u ní. Posadila se na okraj postele, vzala mé ruce do svých a pronesla modlitbu. To byl asi začátek mého modlitebního života. Později jsem se před spaním modlila se svou sestrou, se kterou jsem sdílela jeden pokoj. Jednoduše jsme společně recitovaly jednu z modliteb, které jsme znaly nazpaměť. Na nedělní mši svatou jsem šla spíše z povinnosti. Přesto mi velmi vadilo, když mě během mše svaté holka vedle mne oslovila. Když už jsem jednou byla v kostele, tak jsem tam byla celým srdcem.

Již jako dítě jsem měla více či méně osobní vztah s Bohem Otcem. Mimo nedělní mši svatou a dětskou bohoslužbu jednou za týden – později mši svatou pro žáky ve škole – byla má jediná modlitba pár krátkých vět před spaním. Ale někdy jsem během dne jen tak mluvila s Bohem, abych mu za něco poděkovala nebo o něco požádala.

Když mi bylo jedenáct, byla jsem biřmovaná. Moc jsem nechápala, o co jde. Věděla jsem, že dostanu kolo. To bylo pro mě to nejdůležitější. Pocházím z Bavorska, které je (bylo) katolické z tradice a kde (katolická) náboženská výchova byla v té době povinným předmětem ve škole. Takže bylo normální nechat se jako zbytek třídy biřmovat. To patřilo k „balíčku“: křest, první svaté přijímání,

biřmování a pak si dělej, co chceš. Byla to jakoby poslední etapa, kterou jsem musela absolvovat v církvi. Potom se mohu sama rozhodnout, jestli chci jít na mši svatou nebo ne. Když mě po biřmování každou neděli půl hodiny před začátkem mše svaté probudily kostelní zvony, otočila jsem se a spala dál: „Ne, dnes se mi nechce. Chci dnes spát.“ Zvony mě pak probudily podruhé o 25 minut později... Nevzpomínám si, že bych někdy zůstala ležet a do kostela nešla – nebo spíš neběžela.

Těsně před mým biřmováním se udála drobná věc, která však měla velké důsledky. Byli jsme se třídou na několik dní v klášteře. Na konci našeho pobytu jeden učitel řekl, že nemůžeme odejít, dokud někdo nebude souhlasit s tím, že zůstane v klášteře. Docela spontánně jsem se hlásila a řekla, že zůstanu. Samozřejmě to byl vtip ze strany učitele a také z mé strany. Ale když jsem o tom vážněji přemýšlela, dokázala jsem si představit, že bych žila svůj život výhradně pro Boha. Tenhle nápad se mi líbil stále víc a usadil se v mém srdci. Byl to začátek mého povolání k životu, který by byl cele zasvěcen Bohu.

DOSPÍVÁNÍ

Když mi bylo patnáct let, přišel do naší farnosti jáhen. Chtěl založit novou mládežnickou skupinu. Bylo to přesně v době, kdy jsem hledala spolčo. To, co mě z představení skupiny ve farních ohláškách oslovilo, byl výraz „najít osobní cestu k Ježíši Kristu“. Dosud jsem měla vztah jen s Bohem Otcem a Ježíše jsem moc neznala. Proto jsem se rozhodla zúčastnit se prvního setkání. Nehořela jsem hned nadšením, ale něco mě tam znovu a znovu táhlo. A postupně jsem se stala neoddělitelnou součástí této mládežnické skupiny.

Ve věku šestnácti let jsem jela s malou skupinou z naší farnosti do Medžugorje. Tam jsem se hodně modlila a moc se mi tam líbilo, ale nemůžu říci, že jsem tam měla zážitek, který by se hluboko vepsal do mého srdce. Mnozí však říkají, že jsem se nevrátila stejná a že jsem se hodně změnila.

V té době se ve mně upevnila touha stát se řádovou sestrou. Nikdo v mé rodině o této touze nevěděl, ale asi to bylo na mně vidět. Můj dědeček mi totiž řekl: „Jestli vstoupíš do kláštera, tak tě přetrhnu jako hada!“ Nerozuměla jsem úplně, co tím chtěl říci. Nicméně jsem cítila, že z mého nápadu nebyl ani zdaleka nadšený. Pravděpodobně by se mnou přerušil kontakt, kdybych se rozhodla pro život zasvěcený Bohu.

V létě jsem se pak zúčastnila mládežnického tábora, který organizoval tzv. „otevřený klášter“. V této klášterní komunitě žili bratři a sestry v domech nedaleko od sebe a několikrát denně se

setkávali na společnou modlitbu. Tento druh kláštera se mi líbil, a tak jsem si promluvila s jedním bratrem o své touze stát se řeholnicí. Řekl mi, že je ještě příliš brzy, že musím nejprve dokončit gymnázium, vyučit se nějakému povolání a potom se mohu stát řeholnicí. A tím rozhovor skončil. To pro mě byla těžká rána. Měla jsem pocit, že mě nebere vážně.

Obě události (věta mého dědečka a odmítnutí tohoto bratra) mě vedly k tomu, abych tento nápad stát se řádovou sestrou opustila. Vydala jsem se „opačným“ směrem a měla jsem mnoho vztahů. Otázka Bohu zasvěceného života mě však nikdy neopustila.

Jeden nebo dva roky poté začali někteří členové mé skupiny mládeže jezdit na víkendy, které pořádala jiná skupina mladých lidí 100 km od nás. Pokaždé se vraceli s velkým nadšením. Poznali tam nové způsoby modlitby – chvály a spontánní modlitbu – a přinesli je do naší skupiny, což ji hodně proměnilo. Naše setkání se stala živější a nějak jsme se navzájem sblížili, byli jsme více propojení mezi sebou navzájem. Ostatní se mě snažili přesvědčit, abych s nimi na ty víkendy jezdila. Ale v té době jsem měla přítele, kterého jsem vídala jen o víkendech. Ani jsem o tom tedy nepřemýšlela. Nechtěla jsem obětovat celý víkend a účastnit se. Jednoho dne však pořádala tato mládežnická skupina pouze večer chval a celonoční adoraci, a ne celý víkend. Když mi pak ještě jeden kamarád z mé skupiny navrhl, abychom tam jeli na motorce (každý na své vlastní), konečně jsem souhlasila. Byla jsem překvapená, jak vřelým způsobem mě tam mladí přivítali. Přijali mě, jako by mě znali už dlouho a jako bych byla už

dlouho součástí jejich skupiny. Během modlitebního večera jsem poprvé cítila Boha velmi blízko. Jemné teplo mě hřálo u srdce. Byla jsem tak nadšená, že jsem od té doby jezdila na všechny víkendy, které organizovala tato skupina.

Kromě toho jsem začala chodit na modlitební setkání naší farnosti. A takto jsem stále více pronikala do charismatické obnovy¹. Velmi dobře si pamatuji jedno modlitební setkání mezi Nanebevstoupením Páně a Letnicemi. Modlili jsme se a náš jáhen nás povzbudil, aby každý prosil Ducha svatého o nějaký dar². Prosila jsem o dar modlitby v jazycích³. Ne ten stejný večer, ale trochu později, mi Bůh tento dar dal. Byla jsem jako v oblacích. Pro mě to totiž znamenalo, že mohu alespoň trochu vypnout hlavu a nemusím formulovat hezké věty, když se modlím.

O víkendech mládeže jsem později objevila další dar: dar přímluvné modlitby. Několik lidí se mě ptalo, jestli bych se za ně nemohla modlit. Dělal jsem to a často jsem dostala zpěrnou vazbu, že se situace rychle zlepšila. Uvědomila jsem si tedy, že Bůh nejen slyší mé prosby, ale i je vyslyší. A proto jsem trávila hodně času během víkendu mládeže tím, že jsem se modlila za ostatní. Přitom jsem si představovala, že sedím na klíně Boha Otce. Tam jsem mu byla blíž a mohla ho jednoduše prosit za jednoho nebo za druhého.

¹ Charismatická obnova je duchovní obnova, kterou Duch svatý způsobil na začátku 20. století v tzn. letniční církvi a která pronikla postupně do všech církví (v roce 1967 i do katolické církve). Všichni, kteří se počítají k charismatické obnově, zažili, že Bůh je živý a že chce s každým člověkem mít osobní a láskyplný vztah. Přijali Ježíše jako svého spasitele a jsou otevřeni darům Ducha svatého (jak je popisuje svatý Pavel ve svých dopisech). Chtějí být vedeni Duchem svatým ve všech situacích.

² Srov. 1. Kor 12–14

³ Modlitba v jazycích je dar Ducha svatého (srov. 1. Kor 12, 10). Je to jazyk, kterému ten, který se v něm modlí, nerozumí. Duch svatý dává svá slova, když lidská slova nestačí k vyjádření chvály nebo přimluvy (srov. Řím 8, 26).